

LAFANZİN

sayı 08

lafisyanda.org

yıkılmak için vurmak gerekir



DÜŞÜNSENE

DÜŞÜNCE EZBERLENEMEZ

İKTİDAR İTAATI
EZBERLETİR
İTAATI EZBERLEME

İKTİDARA
KARŞI KOY

**LİSE ANARŞİST FAALİYET
BU BİR ÖRGÜTLENME ÇAĞRISIDIR**

Örgütleniyoruz. Örgütleniyoruz çünkü iktidarın itaatini ezberlemeye niyetli değiliz! Örgütleniyoruz çünkü iktidara karşı koyabilecek gücü birlikte olursak yaratabiliriz. Sende gel; itaatten, bencillikten, rekabetten, bize ezberletilmeye çalışılan şeylerden birlikte, beraberce kurtulalım. Çünkü ezberlemek zorunda olduklarımızın dışında özgür bir dünya var.

DÜŞÜNSENE

EZBER ?

Ezber bilginin sürekli tekrarlanarak akılda kalmasıdır. Ezberlemek, sınav kadar ezberlediklerimizi sınavdan sonra unutmamızdır. Eğitim sistemi de bize empoze etmek istediklerini ezberletir. Ezberlediklerimizi hiç unutmamamız için ise hep tekrarlatır. Eğitim, bizleri yaşamımız boyunca sorgulamayan ve itaatkar bireyler haline getirmeye çalışır. Düşünceleri ezberletir. Ancak düşünmek, sorgulamaktır; ezberlenemez.

EZBERLEME!

Eğitim, var olan iktidarın düşünceleriyle değişim gösterir. Bu değişen düşüncelerle bizlerin de düşüncelerine sürekli müdahale eder. Ezberletilen şeyler değişse de her iktidar sorgulamayı engelleyip düşünceyi ezberletir. Muhafazakar bir anlayış varsa, bizler de muhafazakarlaştırırız. Eğer Kemalilik bir anlayış varsa, bizler de Kemalikleştiriliriz. Yani eğitim bizleri düşündürmez.

Her sabah okutulan marşlar, iktidarın değişmesiyle bir anda ayetlere dönüşür. Milli güvenlik derslerinin yerine din dersleri çoğalır okullarda, meşitler açılır.

Müfredatlar, yönetmelikler değişse de ezberin amacı bellidir. İktidarın düşüncesini benimsemiş bireyler yetiştirmek.

Okullarda öğretilen dersler, iktidarlara ötekileştiren düşüncelerin bizlere ezberletilmesidir. Devletin olmazsa olmazı, sayısız insanın katledildiği savaşlar tarih dersleriyle, bu savaşlarla çizilmiş sınırlar coğrafya dersleriyle

ezberletilir. Dil bilgisi dersleriyle ana dilimiz yok sayılarak devletin resmi dili öğretilir. Din dersleriyle ise inancımızın olup olmadığı önemsenmeden dualar, ayetler ezberletilir.

DÜŞÜNSENE!

Yine bir sistem değişikliğinin tam ortasındayız. İktidarlar, yine bizim yerimize düşünüp "en iyi" sisteme karar veriyorlar. Bizse yine onların düşündüklerini ezberlemek zorunda bırakılacağız. Bu sefer ezberleme, karşı koy!

Düşünsene, arkadaşlarımızın intihar etmesine yol açan sınavların olmadığını

Düşünsene , arkadaşlarıyla rakip olmadığını

Düşünsene, saçmalıklar sisteminin bilgilerini ezberlemek zorunda kalmadığını

Düşünsene, sabahın karanlığında okula gitmek zorunda olmadığını

Düşünsene, düşüncenin otoriteyle değil paylaşma ve dayanışmayla çoğaldığını

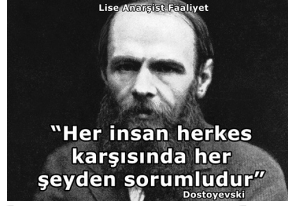
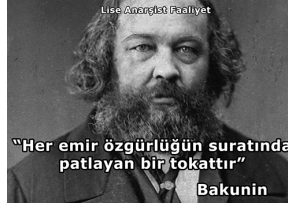
Düşünsene, düşüncelerinin ve bedeninin özgür olduğunu

Düşünsene, dilini ve kültürünü özgürce yaşayabildiğini

Düşünsene, ilişkilerimizin rekabetçi ve çıkarıcı değil de paylaşma ve dayanışmayla dolu olduğunu

Düşünsene, Düşünce Ezberlenemez. İktidar İtaati Ezberletir. İtaati ezberleme.

İktidara Karşı Koy.

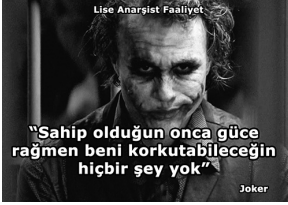
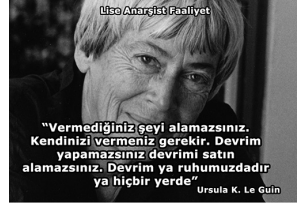
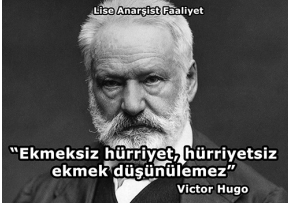


İLHAM PERİLERİ OKULLARDA DÜŞÜNCEYİ FISILDIYOR SINIFLARDA DOLAŞIYOR

Birçok farklı semtte birçok okul yoluna, bahçelere, koridorlara, sınıflara fısıltıyı kuşladı. Herkesi düşünceyi eylemeye çağırdık.

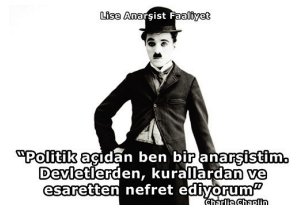
Bir ses var, durmak bilmiyor. Saat 6.45 ve baş ucumda durmadan çalan alarmin rezalet sesini duymak istemiyorum. Bana gitmem gereken bir okul olduğunu hatırlatıyor. O yüzden alarmı kapatıp son ses hoparlörün sesini açtım. Şimdi duyduğum ses Pink Floyd. Karşı koyuşun sesi "Eğitilmeye İhtiyacımız Yok!". Şimdi zihnim bu ritimle yeraltına iniyor. Sabah 6: 45' ten, uyanmak zorunda oluktan, üzerime giydiğim o gömlekten, kravattan, hepsinden nefret ediyorum. Şimdi ben de ritme ayak uyduruyorum: "Düşüncelerimizin Kontrol Edilmesine İhtiyacımız Yok."

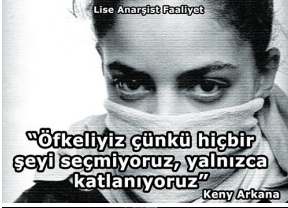




Akbil doldur, otobüse bin, cam kenarındaki koltuğa otur, başını cama yasla ve ineeğin durağa kadar uyu... Hayatım bir otomat gibi geçip gidiyor, pa-ryat at çalışsın... Hayal ediyorum şimdi: John Lennon'ın Imagine şarkısını dinleyip "Hayal et, bir hayalci olduğumu düşünebilirsin, umarım sen de bir gün bize katılırsın" sözünü düşünüyorum, özgürlüğü düşünüyorum, elimdeki kitaba bakıyorum Goethe "Hiç kimse kendini özgür sananlardan daha fazla köleleştirilememiştir" diyor. Düşünüyorum. Hayallerime dalıp gitmişken, o ses uyandırıyor beni: bir sonraki istasyon... Ne bir sonraki istasyonda ne de hiç-bir istasyonda inmek istemiyorum, çünkü bu otobüsün gittiği her istasyonun sonu okula çıkıyor. İstemiyorum.

Herkesin benden bir beklentisi var: Okuyup onların istediği gibi bir hayatı yaşamak. "Sizin beklentilerinize göre yaşamak zorunda değilim" diyen Bruce Lee gibi hissediyorum. O yalnızca bir kung fu ustası değil...





Otobüsten iniyorum. Ayaklarım geri geri gitmek istiyor. İşte, yine lanet okulun kapısında. Bizden birini cezalandırıp tüm gün egosunu tatmin etmeyi bekleyen öğretmenlerden biri, beni gözüne kestirdi şimdiden. Öğretmenin zafer dolu pis sırtmasına bir sözüm var: "Sahip olduğun onca güce rağmen beni korkutabileceğin hiçbir şey yok." diyemiyorum, dilimin ucuna kadar geliyor, ancak bir şey durduruyor beni. Zil çalıyor, herkes derse. Aklıma takıldı. İçten içe rahatsız oluyorum. Neydi beni durduran o şey, neden o öğretmen bozuntusuna haddini bildirmedim?

Nefretim daha da artıyor. "Kanserle sistem aynı şey" Kazım Koyuncu'nun da dediği gibi. Bu sistemden nefret ediyorum. Nefretim giderek öfkeye dönüşüyor. "Öfkeliyiz, çünkü hiçbir şeyi seçmiyoruz, yalnızca katlarıyoruz."



DAYAKÇI, ÖĞRETMEN, FELSEFECİ LUDWIG WITGENŞTAYN



Mantık felsefesi, dil felsefesi gibi konularda uzmanlaşmış Avusturyalı Wittgenştayn'ı belki tanırırsınız, belki tanımazsınız. Ancak işkenceci bir öğretmen ve Stalinist olan Wittgenştayn'ı **mutlaka tanimalısınız!**

Bazıları için 20. yüzyılın en önemli filozoflarından Ludwig Wittgenştayn, 26 Nisan 1889'da Avusturya/Viyana'da doğdu. Babası Viyana'nın en zengin fabrikatörüydü, onların sağladığı imkanlar dahilinde toplumsal hiyerarşideki önemli basamakları rahatça tırmandı. Felsefe üzerine yazdığı yazıların ses getirmesinin ardından artık, felsefeye dair yazacağı şeyleri tamamladığı düşüncesiyle başka alanlara yönelmeye karar verdi. Bir iddiaya göre Lev Tolstoy'dan ve onun özgür öğrenim modellerinden etkilenmişti, ancak pratik yaşantısında tam tersi yöntemler izledi.

Wittgenştayn'ın öğretmenlik yaptığı dönemler, bizlere politik düşüncesi, toplumsal statüdeki yeri ne olursa olsun öğretmenlerin öğretmen, okulların okul olduğunu gösteriyor. 1926 yılının Nisan ayında, Avusturya'nın Otterthal bölgesinde yaşanan olaylar, biyografisini yazanlar ve onu aklayanlar tarafından ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın günümüze kadar gelmeyi başardı. Wittgenştayn burada ilkokul ve lise dönemindeki çocuklara öğretmenlik yapıyordu. Bir gün ders sırasında sinirlendiği 11 yaşındaki Josef Haidbauer'in kafasına vurarak onu bayılttı. Şikayetler sonucunda olay rapor edildi, ancak devletin adaletinden adaletsizlikten başka bir şey çıkmayacağı belliydi. 17 Mayıs'ta Gloggnitz'te görülen davada Wittgenştayn'ın ruhsal açıdan dengesiz olabileceği söylendi. Uzun süren mahkeme sürecinin ardından suçsuz bulundu.

Ancak Haidbauer, tabii ki Wittgenştayn'ın şiddetini uyguladığı tek öğrenci değildi. Öncesinde birçok öğrencinin kulaklarını karnatacak kadar, saçlarını kopartacak kadar hızlıca çekerek işkence yaptı. İşkenceye maruz kalanlardan bazıları, kendilerine işkence eden zalim öğretmenlerinin yaptıklarını anlattı. Öğrencilerin çoğu, Wittgenştayn'ın kendilerine de böyle davrandığını doğruladı. Bir öğrencinin ailesine göre "Wittgenştayn bir öğretmen değil, hayvan terbiyecisiydi" çünkü o hayvanlara da böyle davranılması gerektiğini düşünüyordu.

Wittgenştayn'ın politik dünyasını da eylemleriyle doğru orantılı düşünceler şekillendirdi. 1930'lu yıllardaki Sovyet iktidarıyla arasında güçlü bir bağ hissediyordu, ama Sovyet vizesi almakta güçlük çekiyordu. 6 Temmuz 1935'te arkadaşı Keynes'ten İngiltere'deki Sovyet Büyükelçisi Ivan Maisky ile iletişime geçmesini ve kendini tanıtmasını istedi. Bunun karşılığı olarak ise İngiltere'nin en büyük felsefe dergilerinden Philosophy'de diyalektik materyalizmi öven bir yazının yayınlanmasını sağladı.

Kronştad, Holodomor gibi katliamların, binlerce infazın, sansürün ve şiddetin sembolü olmuş Sovyet devletine gönülden bağlı Wittgenştayn'ı felsefesinin yanında bir de bu yönleriyle yazmayı önemli gördük.Yani işkenceci bir öğretmen olarak... Wittgenştayn çok düşünmüş ama boş düşünmüş!

**GARDINI AL
AYAGINI SAĞLAM BAS!**



Merhaba Lafanzin,

Uzun bir aradan sonra yine senin için yazıyorum. Mektubumda sana çıktığım bir yolculuğu anlatacağım. Muay Thai yolculuğu. Bilmeyenler için kick boksa benzeyen bir dövüş sanatı olduğunu eklemeliyim. Yaklaşık iki yıl oldu bu yolculuğa cıkalı. Yolculuğu sana nasıl anlatsam? Kendinden yola çıktığın, kendinle çıktığın bir yolculuk bu. Her durakta başka birisin. Dinginleşen, sivrileşen, acı çeken; her acıda güçlenen, sabreden, koşan, yorulan... Öğrenilecek çok şey olsa da ilk öğrendiğim, ne için kavga ettiğimi bilmem gerektiğiydi. Muay Thai'de konu şöyledir; gardını alır, ayaklarını yere sağlam basarsın. Sonra çıkarsın; tekme, diz ya da sağlam bir dirsek darbesi... İnandığın yerden vurmazsan karşındakini deviremezsin. İnandığın yerden vurmak için de, ne için kavga ettiğini bilmen gerekir sevgili Lafanzin.

Eğer siz de benim gibi liseli bir kadınsanız, her an bir erkeğin tacizine, saldırısına uğrayabilirsiniz. Ben ilk gardımı bu erkek egemenliğine karşı aldım. Okulda, öğle tatilinde, sınıftakilerin bazıları hamburger yerken, bazılarının poğaçaya yediğini hepimiz görürüz. Çünkü bazılarımız yoksul, bazılarımız zenginiz. Yumruklarımı karnı aç olan bütün arkadaşlarım için bu bozuk sisteme attım. Tekmelerim iyi ve güzel olmayan her şey içindi. Egoya, rekabete, bencilliğe, gözlerimizi kör eden hırsla karşı kum torbasında çok çalıştım.

Evet sevgili Lafanzin, sözü fazla uzatmayacağım. Ben kavga etmeyi öğrenmeye başladım. Küçük bir çocuğa tecavüz edenlere, bizleri kölesi gibi çalıştırıp kendisi zengin olan patronlara, sınıfta ne derse yapmak zorunda kaldığımız öğretmenlere, kızlar etek giymesin erkekler tahrik olur diyen okul müdürlerine, en yakın arkadaşımızla bile bizi rekabete sokan sınavlara karşı haftada 5 gün antrenman yapıyorum. Çünkü bütün bunlarla uzlaşmıyorum ve kavga ederek yaratılan özgür bir dünyaya inanıyorum.

Bu arada çıkışta kavga olursa ararsınız.



Küçük bir bebekken günlerimizi uyuyarak geçirirdik. Uyurken büyür, büyürken uyurduk. Kim bilir ne kadar çok hayal kurmuşuzdur, şimdi hatırlamasak da.

Büyüdükçe daha az uyumaya başladık.Yapacak işlerimiz arttı ve uykumuzda geçirdiğimiz saatler azaldıkça azaldı.

Bir gün sabah çok erken kalktık. Ne olduğunu anlayamadık. Gözlerimiz mahmur, kurduğumuz hayalin en heyecanlı yerinde fırladık yatağımızdan, okula gitmek için. Apar topar giyindik, gittik okula. İlk başta alışmasak da zamanla alışırız dedik. Alışılacak gibi değildi bu durum, sonra teselliye vurduk. İlkokuldayken orta okulda biraz daha rahatlarız,belki daha çok uyuyabileceğimiz günler gelecektir dedik, sonra bir sınav çıktı karşımıza. Çok çalışmamız gerekiyordu,günler-

ce gecelerce... Herkesten çok çalışmamız gerekiyordu. Öyle ya bu bir yarıştı.

Güzel bir liseyi bitirince uykumuza kavuşuruz dedik sonra. Yine olmadı. Bu sefer de iyi bir üniversite için gündüz gece demeden çalışmak zorundaydık. Yine bir yarışın içindeydik. Ne oyunlarımız kalmıştı,ne hayallerimiz. Öğrenilecek ne çok şey vardı. Sınavdan sonra hepsini unutacaktık ya neyse...

12 sene boyunca uykumuza kavuşmanın hayalini kurduk. Yine uykusuz bir geceden sonra okula gittik bir gün. O gün bir şey oldu. Sınıfta, sıramızda otururken birden başımız düşü verdi uykunun tatlı kollarına. Öğretmen anlatıyordu; tarih, coğrafya, matematik, biyoloji... Anlatıyordu ama hayal kurmak daha güzeldi. Bitkinin yapraklarını anlatıyordu,

UYUYAN UYUYAN!

epidermis tabakası, ksilem-floem boruları, hudut savaşı, matris, determinant, eşitsizlikler, parabol, maki diyordu element, mol kavramı... Bitkinin yaprakları diyordu ama her yer betonu. Okul betonu, sokak betonu, koca koca binalar vardı her yerde; hepsi betonu...Uykunun tatlı kollarındayken bir çiçeğin topraktan nasıl filizlendiğini görebiliyorduk ama sınıftayken göremiyorduk. Hayal kurmayı belki de bu yüzden çok seviyorduk.Gerçekte belki de hayaller.

Yıllarca uyumayı istedik. Hayal kurmak için, hayallerimize kavuşmak için, başımızı bir yere yaslamak için. Her gün saatlerce ders dinliyorduk. Her gün aynı yerde oturarak, her gün kıpırdamayarak... Sıkılıyorduk bu yüzden bazı zamanlar. Sayı problemleri ne işe yarayacaktı ki, biz paylaşmayı unutmışken. Solunum sistemi

ne işe yarayacaktı, arkadaşlarımızla koşup oynarken heyecanla soluk soluğa kalmanın ne demek olduğunu bilmeden. Mol kavramı ne işe yaracaktı her şeyi hazır tüketmeye alışmışken. Coğrafya ne işe yarayacaktı hiçbir zaman kaldırım taşlarının altındaki kumsala ayaklarımızı basamayacakken. Biz hepsini hayallerimizde yaptık 12 sene boyunca. Bu yüzden yıllarca daha fazla uyumak istememiz. Derslerde kafamızı sıranın üzerine koymuşuz, test kitabını kapatıp yatağa koşuşumuz.

Ama bugün bir şey oldu. Biz uyanmaya karar verdik. Çünkü hayallerimizle sadece uykuda bulduğumuzu gördük. Biz uyanmaya karar verdik, çünkü bu uyanışa ihtiyacımız var. Kendimiz olmak için, daha fazla hayal kurmak ve bu hayalleri gerçekleştirmek için.

BU HAYATIN HEYECANI MEYECANI VAR

"Bu hayatın heyecanı meyecanı yok! / Bu hayatın heyecanı meyecanı yok!"/ derken Gazapizm hangi hayattan bahsediyor?

Kenar mahallelerde, arka sokaklarda, derme çatma gecekondularda yaşanan hayatlar...

Amerika'da Fransa'da yaygın olan rap; gettolarda yaşayan, yoksul, ezilen, ötekileştirilen halkların yaşadıklarını isyankar bir dille aktardıkları müziktir. Yaşadığımız coğrafyada da rap isyanı, adaletsizlikleri, sokağı anlatır. Çünkü rap sokaktan gelir.

Kartal'dan bozma Şahin ile yüksek ses müzik, tehditkar bakışlar, "abiler" köşebaşlarını tutmuş, cigara ile beraber tesbih çeken "dayılar", kahvede kağıt- kumar-poker, kafalar kıyak, iş tutuyor sokak başında çocuklar, maddelerle gülen yüzler, bir dumanla "güzelleşenler", kova kuran gençler, yankesici, kapkaç,gasp. Bir de racon kesen, yanlış yapana terso yapan "ağır abiler, dayılar", müptezeller, 3-5 kuruş için abilere kuyruk, kul-köle olan mahalle gençleri.

Varoş mahallelerde yaşananlar şimdilerde birçok dizi, film sektörüne bol malzeme olmuş, dizi sektörü ekmeğine bal- kaymak sürerek yiyor. Çekilen sahneler Quentin Tarantino'nun filmlerini aratmayacak nitelikte. Bir bölümde en az iki kişi yaralanıyor, ortalık kan gölü. Mafyatik ilişkiler meşrulaştırılırken, araya "kahraman delikanlı bir erkek" bir de sevgi pı-

tırcığı "güzeller güzeli genç bir kadın" olmazsa olmaz. Aşkı için her şeyi göze alan aşıklar, lüks otomobiller, jilet gibi takım elbiseler, her dövüşü bilen mahallenin kanı kaynaşan bir o kadar da mert gençleri. İyilere karşı kodamanlar, baronlar...

Karanlık işler çeviren "dayılara, abilere" karizmatik bir imaj çizilerek özendiriliyor. Mahalleyi korumak namına işi gücü bırakan babolar; mahalle için en iyisini yapmaya çalışarak didinip duruyorlar sağ olsunlar! Bir yandan silahlar patlarken diğer yanda dövüşen janti abiler Bruce Lee mübarek. Façayı kes yani! Oysa ağabey olmak kimseye yakışmadı.

Her bölüm ayrı bir atraksiyon, macera, heyecan. Ama dedik ya "Bu hayatın heyecanı meyecanı yok!" Soruyu duyar gibiyim: - Peki hangi hayatın heyecanı var?

Mahallelerde devlet-çete işbirliği ile mahallere sokulan uyuşturucu ticaretine karşı mücadele etmenin, barış diyip savaş çığırkanlığı yapanlara karşı sokağa çıkmanın, kapitalizme entegre eden eğitim sistemine karşı koymanın, yaşanan her türlü adaletsizliğe karşı direnmenin, kadına şiddete karşı isyan etmenin, otoriteye, iktidara, hiyerarşiye, hegemonyaya karşı örgütlenmenin birlikte olmanın devrim için yaşamanın heyecanı var.

İlla ki heyecan istiyorsan; İşte bu hayatın heyecanı var!

ÖZGÜRLÜK HEYECANI

Özgürlük nedir? Ne zaman ortaya çıkmıştır? Sadece siyasetle, toplumsal mücadeleye konu olmamıştır özgürlük. Hukuktan etiğe, sosyolojiden felsefeye birçok disipline konu olmuştur. Platon'dan Kant'a; Nietzsche'den Sartre'a birçok filozof için kendi felsefelerinde önemli bir uğrak olmuştur.

Felsefede, bir tamlayan olacak kadar önemli bir kavramdır; özgürlük felsefesi. "Görünmeyen, duyularla algılanmayan, deney aracılığıyla ulaşılamayan" olduğundan, anlanabilir şeyler kategorisinde ele alınmamıştır bazı filozoflar tarafından. Doğa yasalarına bağlı bir nedensellik açıklanamadığından "Özgürlük diye bir şey yoktur aslında" ya kadar gitmiş durum.

Doğa yasalarına bağlı olmak ya da olmamak neden bu kadar önemlidir peki? "Metafizik laneti"nden kurtulmak için! Görülmeyen, duyulmayan ya da algılanmayan şeylerin düşünülmesinin gereksiz olduğunu savunan kimi anti-metafizik düşünürlerin eleştirilerinden kaçınmak için!

Oysa, özgürlük kavramını yok sayan algıya iki farklı açıdan verilecek cevap önemlidir. Öncelikle, doğa yasalarına bağlı nedensellik, dünyadaki bütün görünüşlerin çıkarılabileceği tek nedensellik değildir. Bu görünüşleri açıklamak için başka bir nedenselliği, özgürlükten gelen bir nedenselliği de kabul etmek gerekir. Eğer her "şey" doğa nedenselliğine göre olup bitseydi, her olay bir önceki olayın sonucu olacağından hiçbir başlangıç olamazdı.

Öte yandan, özgürlüğün insan iradesiyle ilgili olduğu açıktır. İnsan, bu nedenselliği kurandır. Yani nedensellik kuran bir özne olan insanın iradesi... İnsanın iradesi ve bu iradeye göre eyleme-

si söz konusuysa "özgürlük diye bir şey yoktur" iddiası asılsızdır.

Bu insan-irade-eylem ve varlık arasındaki ilişkinin kaçınılmazlığı o kadar aşıkardır ki, "ahlak felsefesinin bir konusu olarak özgürlük" bu anti-metafizikçiler tarafından bile olumsuzlanamamıştır.

Meselenin ikinci kısmı, doğa yasası diye tanımlanan şeylerin "doğası" ile doğrudan ilgilidir. Bilimsel diye kabul gören bu yasaların hangisi, daha önce "yasa" olarak kabul edilen ama sonrasında çürütülen "yasalar"ın yerine geçmiştir ki? Doğa yasaları, yanlışlanabilirlik üzerinden kurulurken, hakikatin tek ölçütü olarak görülmesi çelişkiler zincirlemesi yaratabilir.

Böyle bir felsefi sorgulamayla "özgürlük" kavramını bir yere oturtmaya çalışırken, yani onun ahlakın ya da metafiziğin bir konusu mu olduğunu düşünmeye çabalarken; meselenin türsel varlığımız, kendi türümüzle kurduğumuz ilişkilerle de ilintili olduğunu bir kenara koymak gerekiyor.

Özgürlük, tek düşünülebilir bir kavram değil. Birden çokla ilgili. İşteş bir durum ve bu durum canlı cansız her şeyi içinde barındırıyor.

Özgürlüğü neden bu denli düşünmek, felsefi sorgulamanın konusu yapmak gerekiyor? Cevabı basit, meşhur sözde olduğu gibi en kötü köleliğin, insanın kendini özgür sandığı kölelik olmasından dolayı. Özgürlük yanılısamasının dahi yasak olduğu günlerde, bir kez daha özgürlüğü düşünmek, düşlediğini eylemek... Özgürlüğün getirdiği heyecan tam da bu olsa gerek!

Aman LAF'ımız Yanlış Anlaşılmasın!

LAF yola çıktığında; biz LAF ile yola çıktığımızda, anarşizm punk, metal, kedi kesen, uyuşturucu kullanan" insanların düşüncesi zannediliyordu. Böyle anlatılmış, böyle söylenmiş. Hep yanlış anlaşılmiş ve yanlış anlatılmıştı. Devlet yanlış anlatmıştı, bu da birilerinin işine gelmişti anarşizmi kaosla, terörle bir tutmak için.

"Üç beş tane heyecanlı genç bir araya gelmiş" diyerek isyanımız biter, bu "gençlik heyecanı" geçer sanıyorlardı. Bizse sayımızla değil, isyanımızla sokağa çıkmış, hiç bitmeyecek olan anarşizm kavgasına o günden başlamıştık.

LAF'ımız yanlış anlaşılmasın!

Kavgamız her şeyle değil; bizi itaate zorlayan, baskılayan, sindiren her şeyle ve herkesle... Devletle, kapitalizmle, aileyle, kendimizle verdiğimiz bir kavgadır bu!

Tek bir şey için; özgürlüğümüz

için bu kavgadayız. Yalnızca "ben" in değil, "bizim" özgürlüğümüz için. Ancak beraber düşündüklerimizi beraber eylessek, bu kavgayı kazanabiliriz; yani özgürlüğümüzü.

Aman LAF'ımız yanlış anlaşılmasın!

Biz özgürlüğümüzü kimseden talep etmiyoruz, hiçbir iktidarın da bize özgürlük vermeyeceğini biliyoruz. Kavgaya zorundayız!

Okulda üzerimize giydirilen üniformanın sadece bedenimizi sıkmadığını, düşüncelerimizi, farklılıklarımızı, karakterlerimizi tek bir kalıba sıkıştırdığını hissediyoruz, daha doğrusu hissediyorduk.

Hiç kimse bunu tartışmazken (malum toplumda genelde tartışılması istenilen şeyler tartışılır) herkes türban/ baş örtüsünü tartışırken "bizim için üniformanın her hali tek tiptir" diyorduk. Belki gözden kaçmış, belki gör-

mezden gelinmiş bu konuyu tartışıyorduk.

Uzun zaman sonra, bugüne geldiğimizde, birçok okulda üniforma kaldırıldı. Şu anda okullarda eskisi gibi kravat, gömlek, etek/ pantolon giyilmiyor.

Peki bu ne demek?

Aman LAF'ımız yanlış anlaşılmasın!

Üniformaları kaldıran akp, bizimle aynı safta değil!

Onların üniformayı kaldırmasının, özgürlükle uzaktan yakından alakası yok. Okullarda tayı giydiği için öğretmeni tarafından taciz edilen, yırtık kot giydi diye disipline verilen arkadaşlarımızı düşünürsek ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır.

Yaşadıklarımızı bir bir düşünelim, üniformadan kurtulsak da bedenimiz ve zihnimiz öylesine baskı altındaki... Her hareketimiz, her söylediğimiz bir başkasının kontrolü altında.

Ruhumuzu düşünelim, isyan etmek isterken sindirilen, disipline edilen, itaatkarlaştırılan ruhumuzu.

Her sabah "Ne Mutlu Türk'üm Diyene!" demek zorunda olmak ne demek, bir düşünelim. Her sabah "varlığım Türk varlığına armağan olsun" diye bir sırada asker gibi beklemek... "Ben Türk değilim, ya da bir başka arkadaşım, Türk'lerin yaptığı katliamlara feda olmak istemiyoruz!" de-

mek için bekleyen ruhumuzun nasıl yok edildiğini düşünelim.

Hep bunu yapmaya alıştırdığımız için ant içmek, bizim için olağan olan öyle değil mi?

Öyle değil!

Varlığımızı, bir savaşta, yaşamımızı yitirerek Türk varlığına armağan etmenin neresi olağan?

Aman LAF'ımız yanlış anlaşılmasın!

Akp'nin andı kaldırmasını biz istemedik. Biz, bize empoze edilen milliyetçiliğe karşı isyan ettik, ant içmedik, törenlere katılmadık. Akp ise, Mustafa Kemal'in yarattığı devlete değil, Erdoğan'a varlığını armağan eden bireyler yaratmak istiyordu. Duvarlara bile Mustafa Kemal yerine kendi fotoğraflarını astıran Erdoğan'ı düşünürsek ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır.

Milli güvenlik dersleri kaldırıldıktan sonra, yerine duble milli olarak getirilen dersleri düşünürsek, yine aynı politikaların bir parçası olarak karşımıza getirilen değişimleri görürüz.

Aman LAF'ımız yanlış anlaşılmasın!

Anarşizm, hiçbir zaman bir iktidarla aynı taraf olamaz; anarşistler iktidarsızlığı savunur. İktidarların toplumu şekillendirmek için uyguladığı politikalarla, bizim özgürlük kavgamızın yolu kesilmez.



OBLOMOVLAŞMA TEMBELLEŞME

Oblomov, Gonçarov'un on yılda tamamlayabildiği, bölümler halinde yayınlanan kitabıdır. Kitap, Rus aristokrasisine bir eleştiri olarak yazılmışsa da Gonçarov, diğer kitaplarında da olduğu gibi, dönemin toplumsal hareketlerini değil yarattığı karakter üzerinden o dönemde yaşayan bireylerin psikolojilerini anlatmıştır. Bu, aynı zamanda onun kendi karakteriyle alakalı olan bir tercihtir. Kendisi de yarattığı karakterler gibi hiçbir zaman toplumsal mücadelelere yakınlaşmamıştır.

Oblomov kitabı adını, ikilemlerle dolu Oblomov karakterinden alır. Hikaye, Rusya'nın 60'lı yıllarında geçer, aristokrasi ve burjuva arasında el değiştiren topraklarda soylu bir ailenin şımartılmış çocuğudur Oblomov.

Küçüklüğünden beri dadısı tarafından büyütülmüş, okula bile soyluların şanına uygun bir eğitim alması gerektiği için gönderilmiştir.

Yaşadığı hayat onu öylesine tembelletirmiştir ki, hayatı boyunca başına ne gelse hep bu tembellikten gelir. Aşık olduğu Olga'dan bile bu tembellik yüzünden ayrılmıştır.

Kitabın gençlik dönemini anlattığı bölümde,

"- Bırak şu palavraları da bana çare bul. Evden çıkmayayım, köye gitmeyeyim, işler yoluna girsin..

-Sen hiç kıvıldamayacak mısın? Şu haline bak: Ne işe yararsın sen?" diyaloguyla karşılaşırız.

İşte Oblomov, gerçekten de bu ka-

dar tembeldir. Babasından kalan top-
raklarda çalışmayıp topraktan yal-
nızca hayatını geçindirebilecek kadar
para alarak yaşamını sürdürür.

İnsanların neden bu koşuşturma
içinde yaşadığını, para kazanmaya
çalıştığını, mutlu olup olmadıklarını
sürekli sorgular. Aslında Oblomov dış
dünyada neler olup bittiğinin farkın-
dadır, ama yalnızca kendi mutlulu-
ğuyla ilgilendiği için yaşananlara kı-
lını bile kıpırdatmaz. Adaletsizliklere
sesini çıkartmaz. Uşağı Zahar, sürekli
arkasından iş çevirse de Oblomov
ropdöşambır ve terlikleriyle yatağına
uzanır, hayal alemine dalar....

Hayali Oblomovka adında bir köyde
yaşamaktır:

“Sakinlerin gönül acılarına pek
inanmadıkları; hayatın bir amaç pe-
şinde koşmakla geçebileceğine akıl
erdiremedikleri, taşkın duygulardan
nefret ettikleri köy.”

Oysa, ne hayaliyle yanıp tutuştuğu
bu köye ulaşmak için ne de olduğu

köyü değiştirmek için bir çabası var-
dır. Başını yatağından kaldırmaya, dı-
şarı çıkmaya bile hali yoktur.

Peki Oblomov aslında hangisi?

Hiçbir şeyi umursamayan, bencil ve
çıkarıcı mı? Yoksa umutsuzluğa kapı-
lıp her şeyi boşvermiş bir miskin mi?

Kitabın sonunda, soruları cevapla-
mamız istenmezmiş gibi, Oblomov’u
hiç beklenmedik bir biçimde yatağın-
da ölmüş buluruz.

Oblomov, döneminde olumlu ve
olumsuz birçok tepkiyle karşılanmış
olsa da bugün “Oblomovluk” bir ka-
rakter biçimidir. Tembellik, umursa-
mazlık, boşvermişlik olarak tanımla-
nır ve çok yaygın halde görülür.

Toplumun giderek Oblomovlaştığı
günümüzde birkaç soruyu tekrarlar-
mak önemli:

Oblomov hiçbir şeyi umursamayan,
bencil ve çıkarıcı mı? Yoksa umutsuz-
luğa kapılıp her şeyi boşvermiş bir
miskin mi?



lafisyanda.org
LİSE ANARŞİST FAALİYET



L A D F

OTORİTEYE
KARŞI KOY!
ÖZGÜRLÜK İÇİN
ÖRGÜTLENELİM!
lafisyanda.org

facebook/lafisyanda
twitter/lafisyanda
lafisyanda@gmail.com